

Bloedbroeders

Rolf Österberg

Hoofdstuk 1

De Verenigde Staten, onbekende locatie

‘Ik wil één ding heel duidelijk stellen: de operatie die ik met jullie op het punt sta om te bespreken, heeft de hoogste graad van geheimhouding. Geen van jullie kan tijdens de operatie een beroep op de Verenigde Staten doen. Instructies krijgen jullie via een cryptofoon én een vertrouwensman. Er zijn redenen dat ik de operatie aan jullie voorleg. Iedereen is vrij om nu op te stappen als hij hier niets in ziet. De provoost begeleidt hem naar buiten het kamp. Dat heeft consequenties.’ De laatste woorden spreekt de kolonel zacht en hij kijkt de zes mannen doordringend aan.

Scott McAllister neemt de andere vijf mannen op, van wie hij er één redelijk goed en twee vaag kent. Voor zover hem dat bekend is zijn zij, net als hij, oneervol ontslagen. De kolonel, aan zijn uitmontering te zien een artillerist die de vijftig al ruim is gepasseerd, bladert even in zijn papieren en kijkt op. De BlackOps die de kolonel de aanwezigen voor gaat leggen, wordt door de CIA aangestuurd. Verliezen zijn onbelangrijk en dat zit Scott niet lekker. Ik weet niet of ik die prijs wil betalen, gaat het door hem heen. Uit nieuwsgierigheid blijft hij zitten.

‘Hoewel wij de strijd tegen het terrorisme hebben gewonnen, blijven er splintergroeperingen bestaan, die hun radicale ideeën via de sociale media aan ons opdringen en ook naar de wapens grijpen. Zij bereiden zich in failed states voor om aanslagen in ons land te plegen. De nucleaire aanval op ons land ligt bij ieder van ons nog vers in het geheugen.’ De kolonel kijkt over zijn leesbriljetje naar de zes mannen. Als er geen reactie komt, gaat hij verder. ‘Libanon is een van die landen. Het moet machteloos toezien hoe allerlei terroristische groeperingen proberen het politiek bestel van het land te ondermijnen. Het kankergezwell heet Hezbollah, maar vanuit het oosten zijn ook de overblijfselen van ISIS en andere radicale groeperingen het land binnengedrongen. Zij bereiden zich, onder het mom van de verbreiding van de islam, voor om aanslagen te ple-

gen. Het uitschakelen van de kopstukken van die cellen kan alleen door een BlackOps. Amerikaanse troepen hebben in Libanon niets te zoeken.'

Een van de mannen steekt zijn hand op. Scott heeft ook honderd vragen, maar beheerst zich.

De kolonel negeert de opgestoken hand en gaat verder. 'Ieder van jullie is oneervol ontslagen, maar de redenen daarvoor zijn niet van dien aard dat jullie voor het militaire apparaat misdadigers zijn. Als jullie aan deze operatie deelnemen, ondertekent de president een decreet waarin allen hun oude rang terugkrijgen, ongeacht het beoogde resultaat van de missie. Ik wijs er nogmaals op dat deze operatie zeer geheim is.' De kolonel zwijgt een moment om de woorden goed tot hen door te laten dringen, dan wijst hij op een tafeltje voor hem. 'Deze laptop behoort jullie. De code om er toegang toe te krijgen, staat op de onderzijde. Over exact één week komen jullie in Libanon aan. Vragen?'

'Betreft het hier een internationaal optreden?' vraagt Scott.

'Niet onmogelijk dat andere landen ook een dergelijke operatie voorbereiden, of zelfs al uitvoeren. Inlichtingendiensten bespreken BlackOps niet met elkaar, ook niet in NAVO-verband. Open je laptop en bestudeer de opdracht. De software is zodanig geprogrammeerd dat alle informatie na vier uur van de harde schijf verdwijnt. Hierna spreekt de provoost marshal administratieve zaken met jullie door, waarna kapitein McAllister het commando over de groep op zich neemt. Ik kom over vier uur terug.'

Twee mannen steken hun hand op, maar de kolonel geeft hun het woord niet. Hij pakt zijn papieren en beent met grote stappen naar de deur van de kleine vergaderzaal, waar hij zich naar hen omdraait.

'Zoals ik al zei: eenieder is bij dezen in zijn oude rang hersteld. Contact met de buitenwereld is uitgesloten. Mocht een van jullie zich niet aan die aanwijzing houden, maakt hij niet langer deel uit van het team en blijft het krijgsraadvonnis van weleer van kracht.'

Hij is nauwelijks uitgesproken, of de provoost marshal komt binnen.

'Kamers om de nacht door te brengen zijn in gereedheid gebracht', begint hij en informeert hun over administratieve aangelegenheden. 'Ik wil één opmerking van de kolonel nog eens benadrukken: eenieder die het kamp wil verlaten, kan dat nu doen. De anderen dienen op het kamp,

dat mijn eenheid bewaakt, te blijven.' De provoost kijkt de mannen neutraal aan, pakt zijn aantekenboek en verlaat de vergaderzaal weer.

Scott kijkt de provoost na. Hij gaat staan en draait zich om naar de groep. De kolonel heeft hem en de anderen met iets vaags opgezadeld. Niemand weet wat de uiteindelijke gevolgen voor hen zullen zijn. Allen in de kamer aanwezig hebben hun rang teruggekregen.

'Iedereen is nog hier en ik neem aan dat niemand van plan is om, althans op dit moment, deze groep te verlaten', begint hij aarzelend. 'Ik stel voor dat we vertellen wie we zijn, welke rang we vroeger bekleedden en, als je wilt, ook waarom je vroeger disciplinair bent gestraft. Ik begin met mezelf.'

Een van de mannen staat op en loopt naar een hoek van de kamer. 'Die kolonel heeft er ten minste voor gezorgd dat er versnaperingen op een tafel staan. Dat verwacht ik niet van een artillerist. Die lui hebben geen vrienden, alleen lonende doelen', grinnikt hij. 'Ik ben hard aan een kop koffie toe.'

'Prima plan', stemt Scott in en loopt ook naar de hoek. De anderen volgen.

Met een kop koffie in zijn hand gaat hij voor de groep op een tafel zitten en begint de voorstelronde. 'Mijn naam is Scott McAllister. Ik was twee jaar kapitein, toen mijn verkenners in Irak in een hinderlaag van rebellen reden. Vraag me niet tot welke factie zij behoorden. Mijn groep verloor bij het gevecht twee man omdat hun verkenningsvoertuig op een IED, een *improvised explosive device*, reed. Daarnaast wisten de rebellen twee van onze mannen gevangen te nemen. Wij zijn onmiddellijk in de achtervolging gegaan en hebben onze mannen gevonden. Ik zal je de details besparen, maar zij waren doodgemarteld. Een dag later kregen wij een aantal rebellen in handen. Ik had eerlijk gezegd ook toen geen idee tot welke groep zij behoorden. Natuurlijk hadden we, of althans ik, aan het oorlogsrecht moeten denken, maar dat strookte op dat moment niet met onze gedachten. We hebben de zeven rebellen ter plaatse geexecuteerd. Dat gaf me toen, en ook nu nog, een goed gevoel. Een van mijn mannen ging dat niet ver genoeg. Hij heeft de executie gefilmd

waarna hij het nodig vond om het op Facebook te zetten. Binnen drie maanden was ik weer burger, oneervol ontslagen, en heb sindsdien geen werk kunnen vinden. Getrouwd, twee dochters. Mijn gezin wordt door mijn ouders en schoonouders in leven gehouden. Hoewel het hele verhaal van die kolonel mij tegenstaat, heb ik geen keus. Dat weet het militaire apparaat natuurlijk ook. De vraag is wat zij echt van ons willen.'

'Ah, ik heb dat filmpje op Facebook gezien', zegt een van de mannen die hij niet kent met een grijns. 'Prima gedaan, kapitein. Ik neem geen taliban, of wat voor zwakzinnige zogenaamde vrijheidsstrijder ook, gevangen. Dat kan ik je verzekeren.'

'Wie ben je?' vraagt Scott.

Ik wil niet bij hen aandringen om te vertellen waarom zij zijn gedegradeerd. Hopelijk komen ze daar zelf mee. Misschien niet nu, maar in ieder geval als daar de tijd rijp voor is. Ik wil nu eerst weten wat voor vlees ik in de kuip heb.

'James Walker-Morgan, door de collega's "Johnny" genoemd, dat heeft met de naam "Walker" te maken. Overigens ben ik geheelonthouder. Sergeant-majoor, twaalf jaar marinier. Altijd prima naar mijn zin gehad. Twee missies in Afghanistan en één als militaire adviseur, zoals dat heet, in Irak. Een jaar geleden, om pure privéredenen, oneervol ontslagen. Ik wil daar verder niet op ingaan. Gescheiden, een zoon die ik al een paar jaar niet heb gezien. Ik mis het Korps Mariniers enorm en grijp deze kans, wat die ook mag zijn, met beide handen aan. Ik werk als chauffeur bij een groot transportbedrijf. Kapitein, u kunt op mij rekenen.' De sergeant-majoor gaat staan en salueert.

Scott steekt zijn hand op en zegt: 'Minder formeel graag, ik sta niet op mijn rang zolang we maar onderling samenwerken. Ook ik heb geen idee wat de opdracht is en wat we in Libanon te zoeken hebben, maar wat het ook is, we bereiken alleen de doelstelling als we een team zijn.' Een paar mannen knikken. *Ik ben ervan overtuigd dat dit de juiste wijze van aanpak is. Bijsturen kan altijd nog.* Dan kijkt hij een van de mannen die hem bekend zijn aan. 'JJ, het verbaast me dat ik jou hier zie. Wij kennen elkaar van vroeger', geeft hij als verklaring aan de anderen.

'Mijn naam is John O'Keefe, van Ierse afkomst en dat heb ik nooit verloochend. Ik was en ben nu opeens weer, als ik het goed heb begrepen,

sergeant. Iedereen noemt me JJ. Ik was ook in Irak adviseur en belast met het opleiden van scherpschutters, maar het was echt strontvervelend. Daarom ging ik, als het zo uitkwam, alleen naar voren om van daar op het gemak zwakzinnigen naar hun Allah te sturen. Dat ging me heel goed af en niemand klaagde erover, tot er een groep journalisten opdook die, zonder dat ik dat wist, mij met een telelens filmde terwijl ik ontspannen ISIS-aanhangers het licht uitblies. Tja, de gehele linkse pers schreef er schande van en de kriegsraad gaf me als straf oneervol ontslag. Daarmee kwam ik goed weg, omdat twee vrouwen die uit Nederland en Duitsland kwamen mij aanklaagden. Zij stelden dat ik hun zonen had gedood. Geen idee hoe ze dat wisten. De eis was twintig jaar, maar in hoger beroep werd die afgewezen omdat de vrouwen niet met het bewijs konden komen dat ik hun jochies had doodgeschoten. Ik hoop overigens dat ik dat wel heb gedaan, maar dat terzijde. Zes jaar militaire ervaring, twee missies Afghanistan, ook als scherpschutter. Ik werk nu bij een beveiligingsbedrijf met als persoonlijk wapen een baton en heb het gevoel dat ik er naakt bij loop. Niet gehuwd, maar ik woon al zeven jaar samen. Geen kinderen.'

'JJ, welkom. Mannen met jouw capaciteit zijn er in elke oorlog nodig. Wie mag ik het woord geven?'

De enige Amerikaan van Afrikaanse afkomst steekt zijn hand op. 'Sergeant Antonius van Scheveningen, maar iedereen noemt mij Dutch omdat geen hond het woord "Scheveningen" fatsoenlijk uit zijn strot krijgt. Ook ik heb daar moeite mee. Hollandse ouders, eigenlijk moet ik Nederlandse zeggen. Ik woon nu vijftien jaar in de Verenigde Staten en ben op mijn drieëntwintigste tot de Special Forces toegetreden, waar ik als specialisatie talen en explosieven heb. Ik spreek, behalve Engels en Nederlands, Frans, Duits, Arabisch en redelijk Russisch. Explosieven kan ik mee lezen en schrijven. Helaas liep dat op een keer hartstikke fout en daarom zit ik nu hier. Ik heb geen werk, maar teer op de zak van mijn ouders. Een oneervol ontslagen militair vindt heel moeilijk werk en het verbaast me dat het twee mannen wel is gelukt. Ik ben blij dat ik weer ben aangenomen, maar zal niet ten koste van alles elke opdracht uitvoeren.'

Scott knikt bijna onmerkbaar. *Nee, ik ook niet, maar ik denk sommige anderen wel. Dit kan tot conflicten leiden.*

‘Dat vraagt de organisatie ook niet, neem ik aan. Ik zeg dat wat voorbarig omdat ik de opdracht niet ken. Hopelijk weten we straks meer. Wie van jullie beiden begint?’ vraagt hij aan de laatste twee.

‘Mijn naam is Rodriguez, verder geen voor- of achternaam; iedereen noemt me zo. Ik was korporaal medische dienst, oftewel hospik. Bijna tien jaar bij diverse onderdelen gediend, het langste bij de luchtmacht. In totaal twee jaar in Afghanistan geweest en slechts zes weken in Irak, waar ik de fout beging om iemand te helpen, wat me voor de krijgsraad heeft gebracht met oneervol ontslag als gevolg. Ik denk niet dat het relevant is om daarop in te gaan. Ik ben getrouwd en heb een zoontje. Werk heb ik niet, maar in de Mexicaanse gemeenschap in Miami ben ik een soort dokter en dat houdt mij en mijn gezin in leven. Ik weet niet waarom ik hier nog zit, maar geef het voorlopig het voordeel van de twijfel omdat ik mijn naam graag gezuiverd zie.’

Een gewondenverzorger die binnen zijn eigen gemeenschap als een dokter wordt gezien. Een onmisbare schakel in elk team. Hij moet koste wat kost aan boord blijven.

‘Ik heb mensen zoals jij levens zien redden en bewonder jullie kennis en doorzettingsvermogen om anderen te helpen. Wat de opdracht ook is, zonder een gewondenverzorger begin ik er niet eens aan.’ Scott draait zich naar de laatste man. Die heeft een baard en maakt een onverzorgde indruk. Het is Scott opgevallen dat hij weinig belangstelling voor de anderen toonde toen zij aan het woord waren. ‘Mag ik jou als laatste vragen wie je bent? Je komt me ergens bekend voor, maar ik kan je niet thuisbrengen.’

‘George Luck, bijnaam “Lucky”, maar dat waren andere tijden. Ruim een jaar geleden na een lange krijgsraad oneervol ontslagen. Ik was luitenant, helikopterpiloot van een medevac Black Hawk helikopter, totaal een jaar in Irak en drie Tours of Duty in Afghanistan. Bij de laatste Tour in Afghanistan ging het fout. Onze helikopterbasis met vier Amerikaanse choppers lag dicht bij de Pakistaanse grens. Twee uur voor zonsopkomst kreeg ik het verzoek om gewonde Afghaanse soldaten, die tijdens een aanval van de taliban verliezen hadden geleden, te evacueren. Het bleek echter dat de strijd zich niet op Afghaans, maar Pakistaans grondgebied had afgespeeld. Ik had strikte opdracht om niet in Pakistaans gebied te

landen, maar de Afghaanse soldaten zouden het niet overleven als ik hen liet waar zij op dat moment waren. Toen ik wilde landen, werd de heli door kogels zodanig beschadigd, dat ik haar alleen met autorotatie nog aan de grond kreeg. Wij wisten ons te redden en omdat de taliban zich tegen de morgen terugtrokken, konden we naar Afghanistan terugkeren. Twee medisch geschoolde bemanningsleden hebben ter plaatse levens van een aantal Afghaanse soldaten gered, maar dat werd tijdens het proces achteloos terzijde geschoven. Mijn commandant sleepte me voor de krijgsraad. Ik ben totaal gefrustreerd wat het militaire apparaat betreft. Ik ben gescheiden, heb geen werk en ben dakloos. Maar dat is misschien beter dan me opnieuw voor een militair karretje te laten spannen. Ik zit nog wel in deze kamer, maar alleen omdat ik nieuwsgierig ben. Ik kan mij niet goed voorstellen dat ik morgen nog deel van dit team uitmaak.'

Scott kijkt hem peinzend aan. *Er is een reden dat de legerleiding juist ons bij elkaar heeft gebracht. Ik ben commandant van een verkennings-eenheid geweest, dan is er een marinier van wie ik niet precies weet wat hij bij dat Korps heeft gedaan, een hospik, een scherpschutter, iemand die alles van explosieven weet en onder andere Arabisch en Russisch spreekt, en een zeer ervaren helikopterpiloot. Alleen de allerbesten vliegen immers dat soort levensgevaarlijke missies. Dit moet met onze toekomstige opdracht te maken hebben.*

'Ik denk dat we in ons hart er allemaal zo over denken, hoewel het een kans is om onze naam te zuiveren', merkt Johnny op.

'Waar zijn we eigenlijk?' vraagt Rodriguez. 'Ik ben hier in een geblindeerde auto heen gebracht.'

'Op een kleine kazerne die gerenoveerd wordt en waar op dit moment slechts een compagnie militaire politie is gehuisvest. Ik ben hier meer geweest omdat er ondervragingstechnieken werden onderwezen', antwoordt Dutch.

'Dus jij bent iemand die anderen foltert?' merkt Lucky scherp op.

Scott ziet dat de commando zijn hoofd naar de helipiloot draait. 'Het is maar wat je folteren noemt. Het gaat om informatie en die is nodig...'

'De waarheid doet er alleen toe als dat in het straatje van de hogere legerleiding past', onderbreekt Lucky hem.

‘Stop.’ McAllister steekt zijn hand op. *Nu al een confrontatie tussen twee totaal verschillende karakters. Ik moet dit de kop indrukken.* ‘Dit soort discussies leidt tot niets. Ik stel voor dat we de handen ineen slaan.’ Hij staat op en loopt naar de helipiloot die naar Dutch staart. ‘Lucky, heb je er bezwaar tegen om met mij van gedachte te wisselen voor je de beslissing neemt of je deel van het team wilt uitmaken?’

‘Die beslissing heb ik eigenlijk al genomen, maar ik heb er geen bezwaar tegen om een gesprek met je aan te gaan.’

Scott loopt naar de gesloten deur. Hij bonst erop en de deur gaat open. Twee leden van de militaire politie kijken hem vragend aan.

‘Ik heb een ander vertrek nodig om met iemand apart te overleggen.’

Hij had tegenwerpingen, of zelfs een botte weigering verwacht, maar de sergeant loopt een meter of tien de gang in en doet een andere deur open. Scott gaat met Lucky de kamer binnen.

Scott aarzelt. Lucky is niet voor niets door de CIA aan het team toegevoegd. Die organisatie zou moeten weten hoe hij nu tegen het leger aankijkt en zou daar achteloos aan voorbij zijn gegaan? Of hebben ze dit facet over het hoofd gezien? Nee, de CIA ziet niets over het hoofd. Gewoon recht voor zijn raap ernaar vragen.

‘Lucky, je had vanaf het moment dat je werd opgepakt kunnen weigeren om aan deze missie deel te nemen. Je bent ook niet opgestapt toen de kolonel ieder van ons de kans gaf om dat te doen. Je maakt een onverschillige indruk en hebt je twijfel of je je nog eens voor Uncle Sam wilt inzetten.’

De luitenant kijkt hem een ogenblik fronsend aan en gaat op een stoel zitten.

‘Er was geen haar op mijn hoofd die eraan dacht om nog eens te worden ingezet, maar de een of andere joker, die zijn naam niet noemde en ongetwijfeld tot de CIA behoort, beloofde me met iets te helpen als ik aan nog één missie mee zou werken. Hij repte met geen woord over deze operatie.’

‘Met wat als ik vragen mag?’

Lucky kijkt hem doordringend aan. ‘Ik wil je dat wel vertellen, maar het blijft onder ons.’

‘Absoluut, honderd procent’, belooft Scott zonder aarzelen.

'Ik heb een dochter in Afghanistan.'

Scott kijkt hem een ogenblik sprakeloos aan. Een dochter? Bij een Afghaanse vrouw? Het is hem duidelijk wat de CIA de helipiloot heeft beloofd.

'Ben je ervan overtuigd dat de CIA in staat is om haar en haar moeder naar de Verenigde Staten te brengen?'

'Haar moeder is dood, gestenigd door haar eigen familie. Het meisje is bijna vier jaar en wordt door haar achterlijke grootouders opgevoed. Haar lot is bezegeld als zij in Afghanistan blijft.'

'Jezus!' Scott kijkt met grote ogen naar hem. Lucky staart langs hem heen. Hij heeft moeite om zijn emoties, die bij hem omhoog moeten komen, onder controle te houden. 'Dus de CIA weet waar zij is en wil haar alleen beschermen als jij aan de missie deelneemt?' Plotseling heeft hij een vieze smaak in zijn mond. Het is duidelijk dat het verdriet en de angst voor het welzijn van zijn dochter Lucky verteert, iets waar de CIA gebruik van maakt. Wat een verrotte organisatie!

'Ja, zij weten exact waar Lucy is. Dat is de naam die wij haar hebben gegeven.'

'Lucky, dit blijft onder ons, maar ik zal er echt alles aan doen om je te helpen Lucy naar de Verenigde Staten te halen, wees daarvan overtuigd. Mocht de CIA haar woord op het laatste moment niet houden, nagel ik die persoonlijk aan het kruis.' *Als hij bij ons blijft, kan hij op mij rekenen. De rekening, die ik later de CIA presenteer, zal hoog zijn. Dit wordt niet vergeten!*

'Dank je, maar je kent de CIA niet. Ik heb vroeger meer voor hen gevlogen. Misschien houden ze geen woord, maar die ene procent dat ze dat wel doen is de strohalm waar ik me aan vasthoud.'

'Ik sta achter je. Kom definitief aan boord en we brengen de operatie tot een goed einde. First in, first out. Als we genoeg informatie over het doel hebben, hoeven we ons niet lang in Libanon op te houden.'

'Scott, nogmaals: je kent de CIA niet. Deze missie zou wel eens heel anders kunnen zijn dan ze ons voorhouden. Wij zijn volmaakt onbelangrijk in het grotere, politieke spel. Vertrouw je echt de CIA?'

'Wat zou het anders kunnen zijn dan het uitschakelen van terroristen?'

Lucky schudt zijn hoofd. 'Afwachten. Ik stel voor naar de anderen terug te gaan.'

'Zo, laten we eens zien wat de CIA van ons verwacht.'

Scott pakt de laptop en leest het codewoord op de sticker. Hij drukt op de aanknop, tikt de code in en na een paar seconden komt het scherm tot leven. Allen kijken aandachtig over zijn schouder mee, behalve Lucky die verder naar achteren zit.

'Lees met mij mee, maak een aantekening en stel straks de vraag. Dit document blijft nog zo'n drieënhalve uur leesbaar en verdwijnt daarna. Lucky?'

'Nee, geen interesse.' Lucky loopt naar de hoek waar koffie en broodjes staan en zegt: 'Vertel mij wat ze van ons willen. Daarna beslis ik of ik de provoost, die buiten deze kamer voor de deur staat, vraag om mij naar de poort van dit complex te brengen.'

Waarmee je misschien je eigen doodvonnis tekent. Dit soort hemelvaartcommando's moet strikt geheim blijven, denkt Scott. Desondanks antwoordt hij: 'Goed, geen probleem.'

Het document beslaat slechts twee bladzijden. Het beschrijft hoe zij ten noorden van Tripoli, aan de noordkust van Libanon, door de marine aan land zullen worden gebracht en over welke logistiek zij zullen beschikken. Het valt Scott op dat zij daarbij geen inbreng hebben.

'Kalasnikovs, tweede generatie, twee SVLK-14-Sumrak snipergeweren, ook van Russische makelij, evenals de pistolen. Geen Amerikaans materieel', merkt Johnny op. 'Overigens prima wapens. Geen enkel uitrustingsstuk zal later naar een Amerikaanse soldaat kunnen leiden.'

'De Sumrak? Waarschijnlijk het beste sluipschuttersgeweer dat momenteel te koop is', merkt JJ verbaasd op. 'Dan hebben we niet veel tijd meer om die geweren in te schieten en dat is echt nodig. Wie van jullie kan zich ook sluipschutter noemen?'

'Ik', klinkt het onverwachts vanuit de hoek van de kamer. 'Ik heb voor ik helipiloot werd bij een infanterie-eenheid gediend. Daar ben ik tot sluipschutter gebombardeerd.'

'Die luchttaxichauffeurs blijven verbazen', grinnikt Rodriguez.

Dat kun je wel zeggen. Wat is er nog meer dat ik niet van hem weet?

‘Missen we iets op die lijst?’ wil Scott weten.

‘Verbindingsapparatuur, in ieder geval een satelliettelefoon’, zegt Dutch. ‘Maar ik neem aan dat we alleen dat ter beschikking hebben wat hier op de lijst staat. Ik zie ook geen doelenlijst.’

‘Of we moeten die van de marine krijgen als zij ons aan land zetten. Inzet. We vliegen met een Super Hercules naar Frankfurt en van daar naar Ancona. Twee kilometer uit de kust ligt een onderzeeër die ons tot op een kilometer van de Libanese kust brengt. Hoe de marine ons aan land zet, staat niet vermeld’, zegt Scott.

‘Met een dinghy. Ik heb die methode van inzet meerdere keren gedaan’, vult Dutch aan.

‘Geschatte aankomsttijd vier uur ’s morgens. Een vertrouwensman wacht ons op en brengt ons naar een safe house. Hij geeft ons ook de laatste informatie.’

Dutch knikt. ‘Ik neem aan dat wij een codewoord krijgen, dat de vertrouwensman met een code beantwoordt. Dat is standaardprocedure.’

‘Daar ga ik ook vanuit, maar ik denk dat we die informatie voor we aan land gaan van de marine krijgen’, zegt Scott.

‘Ik heb slechte ervaringen met die zogenaamde vertrouwenspersonen’, zegt JJ.

‘We maken te zijner tijd een plan hoe we op dat contact anticiperen, oké?’ stelt Scott voor. Hij wijst op het document op het laptopscherm. ‘Welke belangrijke vragen hebben we, voor de kolonel terugkomt?’

‘In ieder geval het inschieten van de beide Sumraks’, oppert JJ.

‘Ik wil de medische kit graag zien voor we worden ingezet’, merkt Rodriguez op.

‘Verbindingsapparatuur en nachtzichtkijkers’, voegt Dutch eraan toe.

Dat, en nog honderd vragen, bedenkt Scott, zoals wie het doel is, waar ze hem kunnen vinden, enzovoorts.

‘Goed, ik stel voor dat we het gebied bestuderen.’ Hij wijst op het beeldscherm waar een foto verschijnt. ‘Lucky, jij hebt als helipiloot heel veel met foto’s gewerkt. Zou je me willen helpen om die met mij te bestuderen? Het is lastig om dat met de hele groep te doen.’

Allen kijken in de richting van de bebaarde man. Die aarzelt, maar staat dan op.

‘Ga ervan uit dat het mijn laatste bijdrage aan jullie missie is’, zegt hij gemelijk en gaat op de stoel voor de laptop zitten. Scott schuift aan de andere kant bij.

‘Denk daar nog eens over na. Er is een reden dat ze je hebben gevraagd om hier te verschijnen’, oppert JJ.

‘Gevraagd? Ze hebben me van straat opgepikt en me hiernaartoe getransporteerd, nota bene in een heli.’

‘Waar hebben ze je gevonden?’

‘Ergens in Californië, daar wemelt het van dakloze illegale immigranten en viel ik niet op. Maar Uncle Sam heeft een lange arm.’

Scott kijkt onderzoekend naar hem, maar besluit er verder niet op in te gaan. Hij wijst naar het laptopscherm. ‘De inzet ergens in de buurt van Tripoli. Wat zegt jouw ervaring als je dat gebied ziet?’

Het duurt even voor Lucky antwoord op de vraag geeft. ‘Noordelijk van Tripoli, zuidelijk van Deir Amar.’ Met de muis geeft hij aan wat hij bedoelt. ‘Het terrein daar is tot vlak bij de kust bebost, een ideale plaats om aan land te gaan. Die vertrouwensman zal daar waarschijnlijk ergens op ons staan te wachten.’

‘Dat is zeker een punt’, beaamt Scott. ‘We hebben je nodig, man’, zegt hij gedempt.

Lucky broemt iets onverstaanbaars, waarna hij opstaat en terug naar een stoel loopt, die wat van de anderen vandaan staat.

‘Ik neem aan dat er vragen zijn.’

De kolonel kijkt de mannen voor hem misprijzend aan. Het is Scott duidelijk wat hij van hen denkt. In zijn ogen zijn ze een stelletje mislukelingen.

Hij steekt zijn hand op en zegt: ‘Een aantal. Inschieten van wapens, verbindingsmiddelen en medische kit, om er een paar te noemen.’ Hij is niet gaan staan en wil daarmee demonstreren dat de houding van de kolonel hem koud laat. Die is ook maar een loopjongen, waarschijnlijk van de CIA, en heeft zich misschien aanvankelijk tegen de opdracht verzet, tot zijn superieur hem vertelde dat hij geen verdere excuses wilde

horen. Om hem heen is het instemmende gemompel van de andere groepsleden te horen.

‘Verbindingsmiddelen worden vlak voor het aan land gaan in Libanon gegeven.’

‘Is dat inclusief een satelliettelefoon?’ vraagt Johnny.

‘Dat is mij niet bekend’, klinkt het stug. ‘Dat geldt ook voor de medische kit.’

Rodriguez gaat staan, kennelijk om een vraag te stellen, maar de kolonel negeert hem. ‘De kleding voor deze missie is aangepast en wordt aan boord van de onderzeeër overhandigd, evenals alle andere uitrusting die wij voor de inzet noodzakelijk houden.

‘Wie zijn “wij”?’ vraagt Lucky.

De spot in zijn stem zal de kolonel niet ontgaan. Scott moet moeite doen niet te glimlachen.

De kolonel kijkt de helipiloot over zijn leesbrilletje aan. ‘Luitenant Luck, die vraag doet niet ter zake. Als je niet aan de missie wilt deelnemen, verzoek ik je om je bij de provoost te melden.’

Wat een lompe opmerking van die artillerist. Ze pakken de helipiloot op, chanteren hem en nu een dergelijk antwoord. Een ogenblik is Scott bang dat Lucky zal opstaan en naar de deur zal lopen. Maar de helipiloot zegt geen woord en kijkt de kolonel vernietigend aan. Goed dat blikken niet kunnen doden.

‘Met het inschieten van alle wapens is rekening gehouden. Morgen zal de provoost marshal jullie naar de schietbaan begeleiden. Er is voldoende munitie voor alle wapens. Nadat die zijn ingeschoten gaan die in kisten en worden voor het aan land gaan aan jullie overhandigd. Ik had een vraag over het thuisfront verwacht.’

‘Ik was nog niet uitgesproken’, zegt Scott droog.

‘Een voorlichter van het leger informeert het thuisfront dat jullie zijn opgeroepen voor een speciale missie die ongeveer een maand gaat duren en dat jullie je oude rang hebben teruggekregen. Het extractieplan activeren wij als de missie is afgesloten.’

‘Weet het thuisfront dat het een BlackOps is?’ vraagt Lucky voordat iemand anders op de laatste opmerking van de kolonel in kan gaan. Het cynisme druipt van de vraag.

De artillerist kijkt niet van zijn papieren op en doet alsof hij de vraag niet heeft gehoord. 'Het salaris wordt met terugwerkende kracht betaald.' Hij doet de folder dicht en zijn blik glijdt over de mannen. 'Ik zie jullie overmorgen om negen uur in dit lokaal. Dan is er opnieuw tijd om zinvolle vragen te stellen.' De laatste woorden spreekt hij met enige nadruk.

Terwijl de kolonel wegloopt, merkt Lucky op: 'Hebben we dat nu dan niet gedaan?'

De kolonel reageert niet en verdwijnt door de deur, die hij achter zich dichtdoet.

Scott staat op, loopt naar voren en gaat voor de mannen staan. *Ik zou het liefst zeggen wat ik van die kolonel denk, de arrogante klootzak! Maar het is beter dat ik dat voor me hou.*

'Goed, we weten wat meer. Ik neem aan dat iedereen aan de missie deelneemt?'

JJ snuift misprijzend en werpt tegen: 'Volgens mij weten we veel te weinig.'

Scott wil iets zeggen, maar Dutch legt zijn vinger op zijn lippen. Iedereen kijkt hem verbaasd aan. Scott is de eerste die hem begrijpt als de commando met zijn hand een rondgaande beweging maakt.

Stom, ik had er eerder aan moeten denken dat men ons afluistert.

'Maak je geen zorgen', zegt hij luchtig. 'Het zal geen gemakkelijke operatie worden, maar de missie is zeker goed voorbereid en duurt slechts een maand.' Ook hij maakt met zijn hand een ruim gebaar.

Scott hoopt dat iedereen begrijpt wat dat betekent. Hij zegt: 'Ik stel voor dat we nog eens naar onze opdracht kijken', en wijst op de laptop.

De mannen komen aarzelend dichterbij en kijken over zijn schouder mee.

Hij moet een moment vinden om met de anderen, maar vooral met Dutch, te overleggen. Misschien lopen ze met open ogen in een val. Waarom naar Libanon om bepaalde personen uit te schakelen? Hij neemt aan dat het daarom gaat. Maar waarom, als een Predator-drone dat veel sneller en beter kan? Misschien zijn ze niets meer dan pionnen in een spel en worden ze lachend voor een hoger doel geofferd. Het plan en de

verklaring van de kolonel blinken uit in wazigheid. Of verbeeldt hij zich dat slechts? Wie denkt daar ook zo over? Dutch?

Langley, de Verenigde Staten

Met een frons in haar voorhoofd luistert Susan Igartua, het hoofd van de CIA, naar Robert White, haar Midden-Oosten specialist. Haar plaatsvervanger, Charles Manlove, maakt aantekeningen. Na de verschrikkelijke aanslag op de Verenigde Staten, nu alweer ruim twee jaar geleden, heeft zij serieus overwogen haar functie neer te leggen, maar de president persoonlijk heeft haar overtuigd om aan te blijven. Het heeft haar op haar beurt veel moeite gekost om Charles te behouden. Ze hebben samen de draad weer opgepakt en zijn vastbesloten om elke mogelijke aanslag op hun land te voorkomen. Daar moet alles, maar dan ook alles, voor wijken.

‘De factie noemt zich officieel White Flag, maar dat is bedrieglijk. Het is niet waarschijnlijk dat zij iets met de Witte Helmen te maken hebben.’

Ze kijkt Robert doordringend aan en vraagt: ‘Niet waarschijnlijk, of uitgesloten?’

Robert aarzelt. ‘Hoewel er van samenwerking tussen beide facties geen bewijzen zijn, vind ik het voorbarig om dat met absolute zekerheid uit te sluiten. De Witte Helmen, een Non-Governmental Organisation, oftewel NGO, hebben tijdens de oorlog in Irak en Syrië daar een twijfelachtige reputatie opgebouwd. Er zijn allerlei scènes op touw gezet, vooral met bloed geschminkte kinderen, die vervolgens huilend op de sociale media verschenen. De Witte Helmen waren er ook als de kippen bij om de slachtoffers van zogenaamde chemische aanvallen te filmen en op Facebook te verspreiden.’

‘Waarbij het hoogst twijfelachtig is of de Syriërs, of zelfs de Russen, daarvoor verantwoordelijk zijn’, merkt Charles op. ‘Die aanvallen dienden voor de Syrische regering geen enkel doel, integendeel.’

‘Ja, ik heb dat tijdens een vergadering met de president ook zo gesteld, maar hij vond het nodig om te reageren. Die Amerikaanse actie blijft een heikel punt. White Flag?’

‘Zij voeren inderdaad een witte vlag. Niet de bekende zwarte ISIS-vlag met een wit ovaal in het midden en Koranteksten, maar een witte vlag,

met daarop de zwarte kop van een leeuw. Een zorgelijke ontwikkeling, omdat White Flag kenmerken vertoont om de opvolger van ISIS te worden. Volgens de eerste, nog niet geverifieerde, informatie hebben zich bij White Flag Koerdische separatisten, ISIS-aanhangers die hun ondergang in Syrië en Irak zijn ontvlucht, en allerlei andere groeperingen, waaronder de overblijfselen van al-Nusrah, aangesloten.'

'Heeft White Flag de jihadistische ideologie van de Islamitische Staat aangenomen?' vraagt Susan enigszins verwonderd. 'Ik heb aan die groepering nog geen aandacht geschonken', geeft ze als verklaring voor haar vraag.

'Tot nu toe heeft de groep geen zelfmoordaanslagen uitgevoerd, een belangrijke terroristische tactiek van ISIS. Het ontbreken van dergelijke aanvallen wekt vermoedens dat White Flag een frontgroep van diverse facties is, die onderling om de macht strijden. Het probleem is niet dat zij een aanval op de Verenigde Staten voorbereiden, maar veel meer dat ze een bedreiging zijn voor de internationale troepenmacht, die zowel in Syrië als in Irak is gestationeerd. Dat zou voor spanningen tussen ons en de Russen kunnen zorgen, omdat die het grootste deel van die strijdmacht uitmaken.'

'Wat zijn de schattingen van het aantal aanhangers?'

'Dat loopt sterk uiteen, maar gedacht moet worden aan in de orde van honderd tot misschien wel duizend strijders, over het algemeen goed bewapend. Volgens mijn zegsman beschikken zij ook over tanks, pantserwagens, artillerie en mortieren, die deels vanuit Syrië het land binnen zijn gekomen en ook op het Libanese leger zijn veroverd.'

'Waar is hun hoofdkwartier?' vraagt Susan.

'Tripoli, Noord-Libanon. De Libanese regering heeft het gezag over dat gebied verloren, maar wil dat niet toegeven.'

'Wat is de houding van Iran en Hezbollah op die ontwikkeling?'

'Voor zover ons bekend, heeft Hezbollah er tot nu toe geen opmerking over gemaakt, maar Iran probeert troepen naar Zuid-Libanon te brengen, om daarna waarschijnlijk met Hezbollah via de Bekaavallei naar het noorden te trekken. Overigens heeft Iran al een kleine strijdmacht ten zuiden van de rivier de Litani, in Hezbollahgebied, gestationeerd. Zij noemen zich de Popular Mobilization Forces oftewel PMF. Hun doel is

duidelijk: uitbreiden van Hezbollah's, lees Irans, invloed in Libanon. Het zal onmiddellijk duidelijk zijn welk land in het Midden-Oosten deze ontwikkeling met argusogen gadeslaat.'

'Israël.'

Robert en Charles knikken. 'Sommige facties evolueerden van Al Qaeda naar een groep die in 2014 grote delen van Irak overnam. Die factie kon ontstaan omdat zowel wij als onze geallieerden hun van wapens voorzag. Wij gingen ervan uit dat die groep Al Qaeda's invloed in die landen bestreed. Dat was een foutieve inschatting. De factie kwam steeds meer onder radicale, soennitische invloed en ziedaar: ISIS was geboren. Zowel Al Qaeda als ISIS is op papier verslagen, maar volgens ingewijde bronnen ontwikkelt zich een nieuwe, radicale factie: White Flag. Over hun doelstelling tasten wij nog in het duister', merkt Charles op.

'Etnisch of religieus?' vraagt Susan.

'Moeilijk te zeggen', antwoordt Robert. 'Geen Koranteksten op de vlag, zelfs geen groene of zwarte achtergrond. Het lijkt meer op de vlag die de kruisridders in de middeleeuwen meevoerden toen zij op weg naar het Heilige Land gingen. De doelstelling van White Flag is zeker extremistisch. De aanhangers bestaan uit een mengeling van extremistische islamaanhangers, ordinaire misdadigers zoals de zogenaamde Koerdische patriotten en nationalisten die de regering van het land waartoe zij behoren, omver willen werpen. In Libanon is dat al deels gelukt.'

Susan knikt. 'De Islamitische Staat blijft zich hergroeperen en gebruikt Libanon als uitvalsbasis, terwijl kleine groepen zich wereldwijd verspreiden.'

'Het is te verwachten dat in de komende jaren een gehergroepeerd ISIS, of misschien nu White Flag, aan invloed in Irak en Syrië wint, internationale aanvallen plant en haar leden en sympathisanten aanmoedigt om in hun eigen land aanvallen uit te voeren', vult Charles aan.

'Het gaat erom het zogenaamde kalifaat, dat in Mosul een gewelddadige dood is gestorven, nieuw leven in te blazen', voegt Robert eraan toe.

Susan knikt bedachtzaam. 'ISIS zal proberen voet aan de grond te krijgen in landen waar bevolkingsgroepen sympathiseren met de salafistische jihadistische ideologie. Ik stel voor bepaalde landen in Europa nog eens onder de loep te nemen, zoals België en Frankrijk, broeinesten van

salafisten. Maar ook Zweden, Duitsland en Nederland. Vreemd genoeg zien de politici van die landen het sluimerende gevaar niet.'

'Eh, dat heet politiek correct wegkijken', merkt Charles met een wrange glimlach op. 'Terug naar White Flag?'

'Ik begrijp dat Robert en jij je over een plan hebben gebogen om meer over de White-Flag-organisatie te weten te komen? Ik heb een halfuur, dan zit ik alweer in de volgende vergadering', zucht Susan.

'Dat is juist', beaamt haar plaatsvervanger. 'We hebben er aanvankelijk aan gedacht om een kleine groep specialisten in de White-Flag-organisatie te laten infiltreren, maar een dergelijk plan is een kort leven beschoren omdat zij binnen de kortste tijd door de mand vallen. Daarom zijn Robert en ik tot het volgende plan gekomen...'

Als hij na een kwartier is uitgesproken, kijkt Susan de beide mannen weifelend aan.

'Ik weet het niet... Ik zal dit eerst met de president en zijn staf moeten bespreken.'

'Ik raad dat op dit moment ten sterkste af', adviseert Charles. 'Ik begrijp je motivatie, maar wat in dit geval niet weet, deert ook niet. De enigen die weten wat hier wordt besproken, zijn wij drieën. Ik stel voor dat dat zo blijft.'

'De mannen hebben geen kans.'

Een vaststelling, niet meer dan dat. Het doel heiligt alle middelen. White Flag mag zich onder geen enkele voorwaarde als een soort opvolger van ISIS verder ontwikkelen. Susan beseft dat nu drones inzetten tot een internationaal conflict kan leiden. Er moet een voorwaarde worden geschapen om haar land bij het vernietigen van White Flag in Libanon te betrekken. Het plan van Charles heeft potentie. Offers moeten soms worden gebracht; daar kan zij mee leven, houdt zij zichzelf voor.

'Robert, dank voor je uitstekende werk. Ik zal over een en ander nadenken.'

De specialist Midden-Oosten staat op en loopt naar de deur.

'Ik houd de vinger zoveel mogelijk aan de pols', belooft hij.

'Waar heb je de mannen voor deze opdracht gevonden?' vraagt Susan als Robert is vertrokken.

‘Op zich niet zo moeilijk. Ik heb gekeken in het arsenaal oneervol ontslagen militairen en daarnaast naar hun kwaliteiten.’ Charles bladert in zijn papieren en neemt de zes personen een voor een met haar door. ‘Een gemêleerd gezelschap en ik besef dat het nog maar de vraag is of zij ooit een homogene groep gaan vormen. Maar dat is niet belangrijk. Het is onvermijdelijk dat zij in handen van White Flag vallen. Hun leider of leiders zullen er spoedig achterkomen dat zij Amerikanen zijn, hoewel de beweegredenen voor hun landing op de Libanese kust ook voor White Flag een raadsel zal blijven.’ Charles legt uit wat hij daarmee bedoelt en vervolgt: ‘Daarna begint het onderhandelen en getouwtrek. White Flag acht ik niet veel beter dan ISIS, maar ik denk wel verstandiger. Zij chanteren ons door een grote som geld voor de vrijheid van de zes landgenoten te vragen. Daar zal de president niet op ingaan. Om hun woorden kracht bij te zetten, moet White Flag drastischer te werk gaan. De president voelt zich gedwongen om de organisatie aan te pakken, lees: van de aardbodem te vagen. Net zoals nu twee jaar geleden ziet het Amerikaanse volk dat er met hem niet te spotten valt. Geloof me, dat komt hem en zijn partij goed uit. Daarmee zijn we niet van het kwaad verlost, omdat er zeker overblijfselen blijven bestaan, maar we winnen tijd om ons nog beter tegen aanvallen van extremisten te wapenen.’

‘Wie bereidt de groep voor?’

‘Een van onze staf heeft zich in een kolonelsuniform gestoken en de groep toegesproken. Ik heb vanmorgen contact met hem gehad. So far, so good.’

Susan knikt. ‘Misschien dat de Russen ook richting Libanon kijken nadat hun premier ternauwernood aan de dood is ontsnapt. Volgens vanmorgen verkregen informatie zijn er ten minste één en waarschijnlijk twee Russische eenheden naar het oosten onderweg. Maar het is zeer de vraag of de daders daar nog zijn. Libanon lijkt me als vluchtweg voor de terroristen de beste optie, en dat weten de Russen ook.’

‘Misschien, maar ik wil daar verre van blijven. Contact tussen Russen die zich in Tripoli of daar in de buurt bevinden en onze groep, is onwenselijk. Misschien is er een ander land dat er geheim agenten heeft, of zelfs in White Flag is geïnfiltréerd.’

‘Je bedoelt Israël’, zegt Susan. ‘Twijfelachtig, maar niet onmogelijk. Ik acht de Mossad tot alles in staat.’

‘Waarom gooi je geen visje uit, zonder zelfs maar in de verte onze missie te noemen?’

Susan zucht. ‘Ik zou die optie direct in overweging nemen als Leon Terblanche nog hoofd van de Mossad was en ook als zijn gedoodverfde opvolger die functie bekleedde. Maar tot onze stomme verbazing is niet Albert Kooistra, maar Daniela Katz als hoofd benoemd. Albert heeft daarna, lichtelijk gefrustreerd neem ik aan, ontslag genomen. Nu heb ik alleen Daniela als aanspreekpunt en het botert niet echt tussen ons, ook al hebben we nooit een onvriendelijk woord gewisseld. Zij kijkt altijd de kat uit de boom en ik neig ernaar om hetzelfde te doen. Daardoor komt er geen echte uitwisseling van informatie.’

‘Wat in vooral dit geval bitter noodzakelijk is.’ Manlove schudt zijn hoofd. ‘Ik zou het toch nog eens proberen. Vraag wat zij van White Flag weet. Dat kon wel eens meer zijn dan Robert tot nu toe boven water heeft gekregen.’

‘Wordt het thuisfront van de mannen die we naar Libanon sturen, gewaarschuwd?’

‘Dat is hun wel beloofd, maar gebeurt niet.’

‘Je gaat ervan uit dat geen van hen terugkomt?’

‘Correct.’

Susan ziet zijn antwoord als een bevestiging van haar gedachten. *De zes hebben geen schijn van kans. Ze dienen echter een veel hoger doel. Zij zullen postuum in hun rang worden hersteld. De salarissen zullen met terugwerkende kracht worden betaald en de nabestaanden zullen een pensioen ontvangen. De gebruikelijke procedure voor slachtoffers van Black-Ops. Deze handelswijze heeft niet haar voorkeur, net zo min als het met alle middelen onder druk zetten van terreurverdachten om de waarheid boven tafel te krijgen.*

‘Ik maak nog eens met Daniela contact, misschien levert het wat op. Hou me op de hoogte, Charles. Ik hoop dat het gaat zoals jij en Robert het hebben gepland.’

‘Ik denk dat we daar niet ongerust over hoeven te zijn’, zegt Manlove optimistisch en verlaat haar bureau.